

From: Annette Embrechts
Date: Tue, 22 Jan 2008 21:56
To: Harijono Roebana
Subject: RE: Theriak

Dank Harijono en Andrea, voor jullie ter zake doende brief, als reactie op mijn recensie over Theriak. Ik geloof zeker dat deze voorstelling splijtend werkt; dat merkte ook tijdens de première-avond. Aan het applaus zag ik dat sommige toeschouwers oprecht geraakt waren. Tijdens de voorstelling heb ik lange tijd geprobeerd te achterhalen wat de bedoeling/de inzet kon zijn van de door jullie gemaakte keuzes. Ik kwam er niet achter. Nog steeds blijf ik nieuwsgierig naar hetgeen de sleutel tot dit optreden zou kunnen zijn, maar ik merk ook dat de irritatie over het getoonde en ten gehore gebrachte nog steeds niet is weggeëbd. Uit jullie schrijven merk ik op dat het vooral kenners zijn die het waarderen dat binnen een bepaalde discipline de grenzen worden opgezocht. Ik kan mij best voorstellen dat het bijdraagt aan de ontwikkeling van harpiste Lavinia Meijer om totaal ander repertoire te spelen in een voor haar ongebruikelijke context en vertrekkend vanuit een voor haar onzekere basis. Op een toeschouwer kan zo iets echter toch een weinig overtuigende indruk maken, als het artistieke doel niet duidelijk wordt. Dan blijft het een studio-experiment, meer dan een voorstelling.

Ook de zoektocht naar authentieke expressie mag als researchopdracht interessant zijn, de vraag is op welke zinvolle manier de toeschouwer daarmee wordt geconfronteerd. Het door jullie beschreven dilemma van een performer is inherent aan de podiumkunst; de vraag is of de toeschouwer dit dilemma als urgent ervaart, of welke artistieke meerwaarde het heeft voor een voorstelling om het op zo'n, naar mijn idee weinig uitdagende manier ter discussie te stellen. Risico's nemen heeft vooral zin als het publiek voelt dat het daar partij bij is.

Ik meen mij vrijdagavond toch onder de oplettende kijkers te hebben mogen scharen. Maar ik heb niet gezien of ervaren wat jullie wilde zeggen. Ik heb zeker geregistreerd dat de muziek die is gespeeld gecomponeerd is; ik heb de namen van de componisten bestudeerd en nageplozen. Maar dat hoeft op voorhand geen garantie te zijn voor een spannende dialoog tussen dans en muziek. Ook componisten kunnen gekras en gebonk op notenschrift zetten. Ik heb thuis nog eens de hele programmafolder gelezen maar de relatie tussen thema en voorstelling werd niet duidelijker. Wel had ik nog een zin geschreven over de op voorhand veelbelovende ingrediënten van deze voorstelling (de dansers genoemd en de achtergrond van de harpiste benoemd) en ook nog over de kostuums van AZIZ maar die zinnen zijn door de redactie weggehaald in verband met het inkorten van de tekst. Niet dat dit de strekking van de

recensie heeft veranderd.

Ik blijf met de vraag achter of de onderzoeksopdracht die jullie je met deze productie hebben gesteld in de pas loopt met hetgeen jullie in deze voorstelling met een publiek communiceren.

Overigens bood ook het voorstuk van mijn collega Mirjam van der Linden geen inzicht in de bredere artistieke bedoeling van deze samenwerking.

Het feit dat ik zo teleurgesteld was, zegt ook iets over hoe hoog ik jullie acht als choreografenduo en als kunstenaars die het experiment niet schuwen. Sjabloontheater? Ik ben het bij jullie niet tegengekomen en heb het ook nog nooit zo benoemd. Jammer van deze avond, hoe graag had ik de genialiteit ervan ontdekt.

Dat doet echter geen afbreuk aan het respect dat ik voor jullie heb.

Ik blijf jullie werk met grote interesse volgen, zoals ik dat altijd heb gedaan.

Gelukkig volgens mij ook na deze recensie en briefwisseling met open vizier!

Hartelijke groet,

Annette Embrechts

Theater- en dansjournalist De Volkskrant